

Nummer 16	15. August 1911	60. Aargang

Et interessant Besøg i Nauvoo.

(Af Andrew Jenson.)

Paa min Rejse fra Europa hjemad aflagde jeg den 29. Marts 1905 et Besøg i den historiske By Nauvoo, Hancock County, Illinois, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige havde sit Hovedsæde fra 1839 til 1846. Dette var, før Evangeliet i sin Fylde blev prædiket i de skandinaviske Lande, og som Følge deraf var der kun faa Skandinaver, tilhørende de Helliges Samfund, der vare personlig bekjendte med Stedet i dets Velmagtsdage. Men det er et historisk Faktum, at de Hellige, som i Aarene 1838—39 bleve uddrevne fra Staten Missouri, nedsatte sig i og omkring den lille Landsby Commerce i 1839, hvor de i Løbet af lidt over sex Aar byggede en smuk Stad, der i Begyndelsen af 1846 havde omtrent 20,000 Indbyggere, og disse vare for Størstedelen Sidste-Dages Hellige. Paa et Højdepunkt i Midten af Staden hævede et prægtigt Tempel (hvis Opførelse kostede en Million Dollars) sit 145 Fod høje Spir mod Himlen. I den blomstrende Stad fandtes der flere Handelshuse, adskillige Fabriker og Møller og en stor Mængde anseelige private Boliger. Byen, der var yndigt beliggende paa den østre Bred af den store Mississippi-Flod, blev et naturligt Centralpunkt, og mange Rejsende, der ere vel bekjendte med denne Flod lige fra dens Udspring langt mod Nord til dens Udløb i den mexikanske Havbugt nedenfor New-Orleans, erklære paa det Bestemteste, at der langs dens Bred ikke findes et smukkere eller mere passende Sted for en større By end Stedet,

hvor Nauvoo ligger. Dette er ogsaa min Mening, efter hvad jeg har bemærket paa mine Rejser langs Nordamerikas største Flod.

Det er interessant at lægge Mærke til, at Nauvoo i dens Velmagtsdage var en større By end Chicago paa samme Tid. Men saa opstod som bekjendt Forfølgelsen mod de Hellige, og Pøbelen, hvis Blodtørst ikke var bleven mættet ved Udgydelsen af Joseph og Hyrum Smiths Blod, drev i Begyndelsen af 1846 de Hellige bort med Bajonetspidsen.

Det var med højst besynderlige Følelser, at jeg traadte ind i det historiske Hus, der en Gang var Profeten Josephs Hjem — en uanseelig Træbygning, der nu ejes af den yngre Joseph Smith, Præsidenten for den „omorganiserede Kirke", men beboes af en Familie ved Navn Marshall. Paa Grunden tæt ved Huset er Familien Smiths private Gravsted. Her hviler under en stor, smukt tilhugget Stenblok Emma Smith, Profetens første Hustru. Paa Stenen findes følgende Gravskrift:

EMMA SMITH BIDAMON
BORN JULY 10, 1803
DIED APRIL 30, 1879

Lewis C. Bidamon, Emma Smiths anden Mand, der døde den 11. Februar 1891 (84 Aar gammel), ligger begravet ved hendes Side, men ingen Gravsten eller Mindesmærke pryder hans Hvilested.

Foruden de Ovennævnte ligger der flere andre af Familien Smiths afdøde Medlemmer begravede paa dette Sted, iblandt hvilke kunne nævnes den yngre Joseph Smiths (den nuværende Præsident for den omorganiserede Kirke, ogsaa kaldet Josephiter) første Kone, Emma, og hendes to Børn Arthur og Eva.

Skraas over for det gamle Smith-Hus, paa den anden Side af Gaden, staar Levningen af den gamle „Nauvoo Mansion", hvor Profeten Joseph boede de sidste faa Maaneder af sit Liv. Og her var det ogsaa, at hans og hans Broder Hyrums Lig laa til Skue for de mange Tusinder, som efter den blodige Tragedie i Carthage sørgede saa oprigtigt over Tabet af deres elskede Leder. Bygningen beboes nu af Frank Grimes og Familie, men ejes af visse Medlemmer af Familien Smith.

Omtrent 500 Alen Syd for Nauvoo Mansion, tæt ved Bredden af Mississippifloden, staar endnu den fuldførte Del af Nauvoo-Hus — det store Hotel, som det ved Aabenbaring blev befalet at bygge i Nauvoo 1841. Der siges iblandt andet i Aabenbaringen: „Lad det (Nauvoo-Hus) være et Hus til Herberge, et Hus, hvori Fremmede, som komme langt borte fra, kunne finde Hvile; lad det derfor blive et godt Hus, al Antagelse værd, at den trætte Vandrer kan finde Sundhed og Sikkerhed, medens han eftertænker Herrens Ord og betragter denne Hjørne-

sten, som jeg har bestemt til Zion." (Se Pagtens Bog 124: 23, 55—72).

I samme Aabenbaring blev det befalet de Hellige at bygge et Tempel til Herrens Navn, og i Lydighed til Guds Ord toge de strax for Alvor fat paa Opførelsen af disse mærkværdige Bygninger, men da Templet var det vigtigste og væsentligste af de to, lagde de Hellige, som naturligt var, mest Vægt paa Bygningen af dette, og det blev saa vidt færdigt, at hellige Ordinancer kunde udføres der, førend Uddrivelsen fandt Sted, medens Nauvoo-Hus's Mure kun bleve byggede til Vinduerne af Hovedetagen.

Efter at de Hellige vare uddrevne fra Nauvoo og Byen derved bleven reduceret til en ringe Landsby, var det ikke længere nødvendigt at bygge et stort Hotel, og derfor lod Hr. Bidamon, som ægtede Joseph Smiths Enke (der var bleven Ejer af det ufuldførte Nauvoo-Hus), senere en Del af Nauvoo-Husets Mure nedrive. Men han lod det sydvestlige Hjørne af Bygningen indrette til Bolig for sig og Familie; der boede han til sin Død, og der bor endnu hans Enke — hans anden Kone, som han giftede sig med efter Emma Smiths Død. Jeg aflagde strax denne gamle Kone et Besøg og blev modtaget af hende med udsøgt Opmærksomhed. Hun gav mig først en smuk lille Foræring til Erindring om Joseph og Emma Smith og derpaa forskjellige Oplysninger om Nauvoos tidligere Dage. Skjøndt hun var 75 Aar gammel, var hun fuldstændig aandsfrisk og temmelig stærk af Helbred; hun kunde ikke sige mig den bestemte Datum, da hun kom til Nauvoo, men det var, sagde hun, førend Templet brændte — altsaa førend Oktober 1848.

Mit næste Besøg i Nauvoo gjaldt Tempelpladsen oppe paa Bakken. Der findes ikke Sten paa Sten tilbage af den smukke Bygning, som i sin Tid udgjorde Staden Nauvoos Midtpunkt. Efter dets Brand, der var Følgen af en Pøbelleders snedige Værk, faldt Murene efterhaanden ned, og Stenene ere siden blevne anvendte ved Opførelsen af andre Bygninger i Nauvoo og Omegn. Kun et Par ubetydelige Smaabygninger findes nu paa selve Tempelpladsen, og det eneste, som er tilbage fra de Helliges Tid, er den gamle Brønd, hvorfra man i Templets Dage erholdt Vand til Døbefonten i dettes Kjælderetage.

Fra Tempelpladsen spadserede jeg østpaa ad Nauvoos Hovedgade (Mulholland Street), indtil jeg befandt mig i den Del af Byen, hvor den mindeværdige Træfning mellem de Hellige og Pøbelen fandt Sted i September Maaned 1846, og hvor Broder Wm. Anderson og hans Søn Augustus samt Isaac Norris faldt som Forsvarere af Staden. Lidt længere mod Øst, paa Vejen til Carthage, ligger den gamle Mormon-Kirkegaard eller Begravelsessted. Denne samt den nævnte Slagmark bragte uvilkaarligt mine Tanker hen paa det Vers i en af vore Salmer, hvor det hedder:

„Og i Nauvoo, Profetens Stad, hvor Templet dejligt stod,
Der Pøblen Mange skilte ad og udgjød deres Blod;
Men Hytten, som nedbrydes, oprejses skal igjen,
Blandt Engle skal de frydes snart i Opstandelsen."

Før jeg anede det, havde jeg Taarer i Øjnene; thi mit nøje historiske Kjendskab til Nauvoo og de Helliges Uddrivelse derfra lod sørgelige Billeder fremstille sig for mit Sinds Blik. Her færdedes jeg jo paa den samme Landevej som Profeten Joseph, da han paa Vejen til Carthage for at lide Martyrdøden kastede et sidste Blik paa Templet og Staden og udbrød til sit Rejsefølge: „Dette er det elskeligste Sted og det bedste Folk under Himmelen; lidet ane de de Prøver, som der vente dem." Det var ogsaa omtrent paa samme Sted, at Profeten ytrede følgende mindeværdige og profetiske Ord: „Jeg gaar som et Lam til Slagtebænken, men jeg er rolig som en Sommer-Morgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod."

Endvidere kom til min Erindring Præsident John Taylors Mindekvad om sin elskede Ven Joseph, hvor det hedder:

„Ja Zion, du var kun hans Lyst,
For dig slog Hjertet i hans Bryst,
Med dig han græd og med var glad,
Han elskte dig og Nauvoo Stad."

Jeg har mange Gange med stor Interesse lyttet til gamle Veteraner i Kirken, som have fortalt mig om deres Bedrifter i Nauvoo, og hvorledes de elskede Stedet og Folket, som boede der; men først naar man ser Stedet med egne Øjne og sætter sig rigtig ind i Forholdene, kan man tilfulde fatte Grunden til deres Forkjærlighed. Nauvoo er vissselig, som selve Navnet betyder, af Naturen et yndigt Sted, og naar man saa erindrer, at det var Samlingsstedet for Zions Folk — de Rene af Hjertet — saa undres man ikke længere over Josephs og Andres store Hengivenhed for Nauvoo og dets Indvaanere.

Men med de Helliges Uddrivelse fra Nauvoo var Stadens Glandsperiode forbi. Den Fremgang og det Velvære, som fulgte de Helliges Bestræbelser der, syntes at faa Vinger og følge dem paa deres Flugt til det fjerne Vesten. Den Almægtiges Mishag over den Behandling, som hans Hellige vare Gjenstand for i Nauvoo, syntes tydeligt at tilkjendegive sig i Form af Uheld, Misvæxt og Forbandelse over deres Forfølgere. Et Par Aar efter de Helliges Bortdrivelse beløb Nauvoos Indbyggere sig kun til nogle faa Hundrede Mennesker i Stedet for 20,000. Ved Indvandring af nye Kolonister, de saakaldte „Icarians" — en Slags Kommunister, som kjøbte Tempelruinen — steg Indbygger-

antallet lidt, saa at der ved Folketællingen i 1850 fandtes 1,130 Indbyggere i Staden. Noget senere kom der en hel Del tyske Kolonister dertil, og ved deres Vindskibelighed og Flid — de vare nemlig dygtige Nybyggere — gik Byen endnu lidt mere fremad, saa at Folketællingen i 1870 udviste 1,578 Indbyggere; men trods de nye Indbyggeres kraftigste Anstrengelser vilde Byen ikke voxe; tvertimod, fra nu af gik det atter tilbage med den, og ved Folketællingen i 1900 havde Stedet kun 1,321 Indbyggere. Og dette er ogsaa omtrent det nuværende Indbyggerantal. Medens Nabobyerne, saasom Keokuk 14,641 Indb., Fort Madison 9,278 Indb., Burlington 23,201 Indb., have svunget sig op til anseelige Byer, skjøndt deres Beliggenhed, hvad Naturskjønhed og Centralitet angaar, paa ingen Maade kan maale sig med Nauvoos, saa er den kun, som allerede sagt, en ubetydelig Landsby, der mangler Jernbane, Telegrafforbindelse, Gader, Landeveje og alle andre moderne Bekvemmeligheder. En Mærkværdighed er det, at iblandt Nauvoos bedste Bygninger, baade offentlige og private, findes de, som de Hellige byggede for 60 Aar siden.

Hvad er der i Vejen med Nauvoo? Hvorfor kan den ikke voxe, da dens Beliggenhed er god og skjøn? Lad dem, som kjende til Jehovas retfærdige Straf over de Ugudelige andre Steder, svare. Læs for Exempel, hvad Esaias siger om gamle Palæstina:

„Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høje af Folket i Landet ere blevne afmægtige; thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gjøre en evig Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som bo i Landet, og der skal blive faa Mennesker tilovers, Mosten sørger, Vintræet vansmægter. . . . Den øde Stad er sønderbrudt; hvert Hus er tillukt, Ingen gaar ind . . . Den, som er bleven tilovers i Staden, er Ødelæggelse, og Porten skal sønderslaas med Bulder." (Es. 24: 4—12.)

Gamle Israel forkastede Guds Ord og dræbte Profeterne. Folket i Hancock County, Illinois, gjorde ligesaa. Israels Ugudelighed nedkaldte en fortørnet Guds Vrede over Overtræderne. Folket, som dræbte Profeten Joseph og Andre og dreve de Hellige i Landflygtighed, ligeledes. Hvis dette ikke er Aarsagen til Nauvoos uheldige Tilstand efter de Helliges Uddrivelse, hvad er det saa? Man kunde vel sige, at Nauvoos nuværende Indbyggere ikke ere skyldige i Profetens Mord. Det er heller ikke Palæstinas nuværende Befolkning, som korsfæstede Frelseren, og dog er Forbandelsen endnu ikke borttaget fra Landet.

Efter at have besøgt flere andre mindeværdige Steder i den gamle By, saasom de Vaaninger, der i sin Tid tilhørte Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, John Taylor, Parley P. Pratt,

Sidney Rigdon, Edward Hunter og mange andre i Kirkens Historie velkjendte Personligheder, tog jeg med den tilsyneladende synkefærdige Dampfærge tilbage til Montrose i Iowa, hvorfra jeg fortsatte Rejsen til Kansas City i Staten Missouri og siden videre hjem.

Venskab.

Den Gave at kunne skabe Venner er højt vurderet i alle Livets Forhold, og i den travle Handelsverden belønnes den med store Salærer.

Den Mand, som kan skabe Venner, er velsignet med en Magt, der, hvis den bliver anvendt med almindelig god Forstand, hurtig vil bringe ham frem. Der er hos den Mand, som er saaledes begavet, et „usynligt Noget", der bringer ham Sejr og leder ham igjennem alle Hindringer. Butikssvenden, som besidder denne Gave, forfremmes hurtigt og bliver selv Principal. Jernbanefunktionæren, som har denne Gave, hvad enten den er medfødt eller tillært, tabes aldrig af Sigte af de Overordnede, men bliver snart forfremmet til ansvarsfulde Stillinger. Alle vore store Mænd have netop været istand til baade at skabe og at vedligeholde Venskab, og de have i Sandhed været trofaste Venner.

Efter at Frelseren havde omgaaedes sine Disciple og prøvet dem, saa at han kjendte deres Værd, kunde han intet større og kjærere Navn finde til dem end Venner.

Det, der nærmer sig det mest ægte og højeste Venskab, er den Følelse, som en Moder nærer for sin Søn; hun beskytter ham med sit Liv; hun forsvarer ham imod alle onde Rygter; hun er den Sidste i Verden til at tro Ondt om ham, og hvis han har syndet, undskylder hun ikke Synden, men hun fordømmer heller ikke Synderen. Hun er villig til at tage ham tilbage og taber aldrig Tilliden til ham; heller ikke opgiver hun Haabet om, at han med Tiden vil virkeliggjøre hendes Ideal.

At finde et saadant Venskab i det virkelige eller almindelige Liv er maaske umuligt; dog have vi hørt om Venner, som Gang paa Gang have undladt at se Fejl og Fornærmelser hos hverandre.

Fra Bibelen kunne vi nævne David og Jonathan. Til Trods for, at Jonathan vidste, at David var kommen for at fratage ham hans Førstefødselsret, svækkede det ikke deres Venskab. I den lange Tid, de vare adskilte, sørgede og klagede Jonathan over sin Vens Fraværelse.

Vi kunne bedømme vor Rigdom i Forhold til de Venner, vi have skabt: Huse og Land kunne tilintetgjøres, Rigdom og Ry ville forsvinde, ja, selv en Mands Karakter kan blive ilde omtalt, men hvis vi have blot een god, trofast Ven, saa maa vi være faldne meget dybt, hvis der intet Haab er tilbage om, at vi kunne oprejses.

Venskab er en Blomst, som voxer i ethvert Klima. Hos Nogle skyder den frem hurtigt og kraftigt og bærer rige Blomster og Frugter; hos Andre maa den maaske dyrkes og plejes; men hos alle er Venskabet netop Blomsternes Blomst i Livets Have, som bringer mest Glæde og bortjager Modløshed og Bedrøvelse.

Hvilken Velsignelse er det ikke at have vundet en Ven enten til os selv eller til Andre. Forretningsmænd gaa daglig tilgrunde, fordi de mangle Kjendskab til Værdien af Venner. Den unge Mand begynder paa Livets Skraaplan og synker dybere og dybere ned, indtil han ender sit Liv bag Fængselsmure eller maaske paa Skafottet; han manglede en Ven, og selv blev han ikke Ven for nogen.

Smiger og Ros bør aldrig bestemme Valget af vore Venner; men de Egenskaber, som vi vurdere hos en Ven, bør være den Retskaffenhed og Oprigtighed, som aldrig viger fra Sandheden. Fortrolighed, som kun kildrer Forfængelighed og Egenkjærlighed, ødelægger sandt Venskab.

Der findes ingen videre Mark for at skabe Venner end den Mission, hvori Mormonældsten virker. Af hans Gaver til at gjøre de Mennesker, han mødes med, til Venner, afhænger hans Held i hans Arbejde, og i samme Forhold, som han udvikler denne Gave ude i Missionen, vil hans Held blive, naar han kommer hjem.

Venner kunne maaske for en Tid blive Fjender; men naar Striden er endt, og hver af dem overskuer Valpladsen, ville de ofte vende tilbage til den første Kjærlighed og finde, at den Fejl, som den ene før troede kun fandtes hos den anden, ogsaa findes hos ham selv.

Den Ulykkelige og den Mismodige veed, hvad Venskab er værd. En af Verdens største Lærere, Confucius, sagde herom: „Der er tre Slags Venskab, som ere gavnlige, og tre, som ere skadelige. Venskab med den Oprigtige, Venskab med den Alvorlige og Venskab med den Opmærksomme og Hensynsfulde; disse tre ere fordelagtige og gavnlige. Derimod er Venskab med Smigreren, Venskab med Praleren og Øjentjeneren og Venskab med den Glattungede og Snedige meget skadeligt, ja farligt."

Saaledes er der Venskab, som man bør afsky, Venskab, som leder til det Onde. Den sande Ven er ikke den, som altid med smukke Ord fortæller os vore Dyder, men snarere den, som i tydelige Ord viser os vore Fejl og samtidig rækker os Haanden for at hjælpe os paa ret Vej igjen. Den Mand, som kun er sin egen Ven, fremstiller sin egen Taabelighed ved at nedsætte andre for deres Svagheder, og ingen Mand kan blive en sand Ven mod en Broder, som ikke er en sand og retskaffen Ven mod sig selv. Derfor begynder Venskab hjemme — i det stille Gjemme i dit eget Hjerte; men indtil du har plantet Sæden og dyrket og plejet Planten og har lært at hjælpe din svagere Broder, maa du ikke fordriste dig til at kalde dig selv en Ven af hverken Gud eller Mennesker.

Tirsdag den 15. August 1911.

Jonas og Hvalfisken.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Af Forespørgsler, rettede til Kirken angaaende dens Opfattelse af fundamentale Tros-Doktriner, er nylig Tildragelsen om Jonas og Hvalfisken, saaledes som den er omtalt i Biblen, ogsaa bleven fremført. Man har i flere Tilfælde nævnet denne Bog med Ironi og Spot, og Videnskabsforskere spørge, om Antagelsen af Historien om Jonas og Hvalfisken virkelig er af Betydning for den almindelige Tro og Antagelse af Bibelen og „Mormonismen".

Ved at udpege, hvad der bør antages og hvad der ikke bør antages af Bibelens Beretninger, er der mange af vore yngre Skribenter, der nævne Jonas' Bog som en Novelle eller Opdigtelse — i alt Fald en Allegori, som det bliver Videnskabsmænds Pligt at betegne som upaalidelig og urimelig. Men sikkerlig høre de Lærdomme, der ere fremsatte i denne Bog, til de smukkeste i den hellige Skrift, og nu forlanges det af os, at vi kun skulle betragte dem som en Allegori. At tvivle om denne Beretnings Paalidelighed er uværdigt for intelligente Mennesker.

Lad os imidlertid antage, at Jonas' Bog kun er en Allegori; men det tilfredsstiller ikke Modstanderne; de gaa videre; de ville have, at vi skulle indrømme, at de deri fortalte Tildragelser ligge udenfor Mulighedens Grændser. Og hvorfor? Fordi en stor Fisk, som de have valgt at kalde en Hval, ifølge deres Opfattelse ikke kunde svælge Jonas, ligesaalidt som Jonas kunde leve i „Hvalfiskens Bug i tre Dage og tre Nætter". Hvilken Stilling indtage da Modstanderne i dette Spørgsmaal? Simpelthen denne: De stille Grændser for Guds Skaber- og Handlekraft, alene fordi Historien ikke begribes af dem eller ikke falder sammen med deres religiøse Opfattelse. Naar vi først benægte Muligheden af de Tildragelser, som fortælles i Jonas' Bog, og sætte Grændser for Forsynets Magt og Hensigter, da ramme vi derved med et haardt Slag ethvert Mirakel, som omtales i Bibelen. Denne Methodes Anvendelse paa Guds skabende og mirakuløse Kraft har netop ledet Mænd i den kristne Verden til at fornægte den virkelige og bogstavelige Opstandelse af Jesus Kristus.

Det vil synes følgerigtigt, at Enhver, der betragter Tildragelserne i Jonas' Bog som en Novelle, Allegori eller Myte, ogsaa maa betragte Frelserens og hans Apostles Ord som allegoriske og mytiske og derfor ogsaa maa forkaste det Ny Testamentes Lærdomme og Tildragelser.

For Exempel: Tillagde Kristus Historien om Jonas nogen Betyd-

ning? Bekræftede han den ikke som en Virkelighed, da han omtalte Ligheden mellem den og sin egen Død og Begravelse? Han sagde jo til de Skriftkloge og Farisæerne: „Den onde og vanartige Slægt begjærer Tegn, men den skal intet Tegn gives, uden Jonas', Profetens, Tegn. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Hvalfiskens Bug, saaledes skal Menneskens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød." (Matth. 12: 39 og 40.)

Kan det være muligt, at Guds Søn vilde tillægge denne Historie nogen Betydning, dersom den kun var en Allegori; eller er det fornuftigt at antage, at han var uvidende om Historiens sande Sammenhæng, men at han alligevel ved sin egen Antagelse af den som Sandhed gav den Vægt og Betydning? Hvor let det er for Mennesker at misforstaa Skrifterne og ikke kjende Guds Kraft!

Historien om Jonas er fra et rationelt Synspunkt ikke mere utrolig eller mirakuløs end Opstandelsen selv. Det er bedre at lade Jonas' Bog staa, som den er, og behandle den i Overensstemmelse med den aandelige Udlæggelse, som Mennesket maa anvende, naar det vedrører Guds Hensigter og Magt, end at sætte Grændser for hans Skabermagt, af hvilken vi kun kjende saa lidt. Det alvorlige Sind og det gudhengivne Hjerte vil ikke finde det vanskeligt at tro og antage de himmelske Lærdomme om Tro, Lydighed, Pligt og Kjærlighed, som findes i Jonas Bog.

Dersom Religionister vare halvt saa villige til at fremlægge, hvad Gud gjør, og hvad han kan gjøre, som Videnskabsmænd ere til at fremstille, hvad han ikke har gjort og ikke kan gjøre, da vilde maaske ogsaa de blive underkastede Censur.

Sandheden er, at nogle af Livets største Sandheder komme til os alene ved Aandens Vidnesbyrd; men der er altfor stor Tilbøjelighed hos nogle af vore Videnskabsmænd til at behandle saadanne Vidnesbyrd med Mistænksomhed og Foragt. Ingen Mand kan tilegne sig og nyde det Bedste i den Hellige Skrift uden disse aandelige Vidnesbyrd, som komme ved en enfoldig, barnlig Tro i den Inspiration, som gav os Bibelen.

Efteraarskonferencerne

ville blive afholdt som følger:

Kjøbenhavn,	Lørdag den 30. September og Søndag den 1. Oktober.		
Aarhus,	Lørdag og Søndag	7. og 8.	Oktober.
Aalborg,	„ „	14. „ 15.	„
Kristiania,	„ „	21. „ 22.	„
Trondhjem,	„ „	28. „ 29.	„
Bergen,	„ „	4. „ 5.	November.

Fredag Aften før Konferencens Aabning ville de Kvindelige Hjælpeforeninger afholde Møde. Lørdag Aften afholdes Konferencens første Møde. Søndag Formiddag vil blive overladt Søndagsskolerne, medens offentlige Møder afholdes om Eftermiddagen og Aftenen; Mandag Formiddag afholdes Præstedømsmøde, og om Aftenen holdes et Foredrag over et eller andet interessant Emne.

Fra Søndagsskolerne udbedes en fuldstændig Rapport over Virksomheden fra sidste Konference og fra de Kvindelige Hjælpeforeninger for hele det forløbne Aar.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Christian Andersen fra Aalborg Konference og Ældste Geo. W. Thulin fra Kristiania Konference ere begge hæderligt løste fra deres Missionsvirksomhed i de respektive Lande med Tilladelse til at rejse hjem til Utah.

Ældste Andersen afsejlede fra Kjøbenhavn den 10. ds. med „Oscar II", og Ældste Thulin afsejlede Dagen efter med samme Skib fra Kristiania og fortsætter direkte til New-York.

Forflyttelse. Ældste James B. Christensen, som hidtil har virket i Aalborg Konference, er af Helbredshensyn bleven forflyttet til Aarhus Konference. Vi haabe, at han her maa befinde sig vel og være istand til at udføre sit Arbejde.

Afrejse til Island. Søndag Morgen den 6. ds. afsejlede Missionspræsident Andrew Jenson og Ældste Alma Petersen med Dampskibet „Sterling" herfra til Island, hvor de ville besøge saa mange Steder som muligt og afholde Foredrag, ledsagede af Illustrationer vedrørende Utah, vort Folk og vor Lære. Der er to Missionærer og nogle faa Hellige paa Island, og da Øen nu er lagt under den skandinaviske Mission, har man fundet det passende, at Præsidenten aflægger et Besøg der og sætter sig ind i de derværende geografiske, sociale og religiøse Forhold for bedre at kunne bestemme, hvad der kan gjøres derovre. Besøget vil medtage omtrent en Maaned, da Vejen gaar forbi Skotland og Færøerne, hvilke Steder begge anløbes.

Hans P. Freece har for en Tid siden rystet det danske Støv af sine Fødder og er ifølge eget Sigende rejst tilbage til Amerika. Et Par Dage før aflagde Ældsterne Oluf J. Andersen og Joseph K. Nicholes paa Foranledning et Besøg hos den saa navnkundige Agitator her i Kjøbenhavn.

Ældste Andersen fortæller: „Vi fandt ham og Frue i et ganske lille Værelse i Ny Missionshotel nærved den nye Banegaard. Fruen aabnede

Døren, da vi bankede paa, og hun gjenkjendte os straks fra Mødet hin mindeværdige Aften i Koncertpalæet. Han gav os et hjerteligt Haandtryk, og vi fremførte vort Ærinde. Derpaa benyttede vi Lejligheden til at berøre hans Foredrag og betegnede hans Udtalelser som urigtige og hans Beskyldninger som grundløse, hvilket han naturligvis ikke kunde indrømme, og da flere Ord faldt baade for og imod, kaldte Fruen mig et Par Gange en Løgner og forlangte, at hendes Mand skulde kaste os ud. Hun var nemlig meget hæftig og hysterisk og ansaa os vistnok for hendes Mands bitreste Fjender. Vi forholdt os dog sindige og rolige, og da hun havde raset ud, blev hun mere rolig, og vi fortsatte vor Samtale, indtil vi skiltes som tilsyneladende Venner. Hr. Freece selv paastod, at hans Virksomhed var ikke et Udslag af personligt Had til nogen, men ifølge hans Principper. Jeg fortalte ham, at hans Agitation havde været en overmaade fordelagtig Reklame for os, og at naar H. P. Freeces Navn kun er en „Saga blot", vil Mormonismen trives og sejrrig spredes over Land og By. „Jeg haaber det ikke", sagde han, og vi skiltes."

Korrespondance.

Kristiania, den 17. Juli 1911.

Til Redaktøren af „Skandinaviens Stjerne".

Kjære Broder!

Først ønsker jeg at lykønske Kjøbenhavns Konference med sin nye Præsident, Ældste Oluf J. Andersen, som er en gammel, højagtet Ven og Broder, hvem jeg erindrer saa tidligt som nogen i Mormonmenigheden i Kristiania, hvor vi begge ere fødte. Valget af ham til denne Post bringer mig uvilkaarligt til at tænke paa, hvor forunderlige Herrens Veje dog ere: En Dansk præsiderer over Kristiania Konference i Norge, medens en Nordmand præsiderer over Kjøbenhavns Konference i Danmark, og hvem tør sige, at begge Konferencer ikke ere vel tjente dermed?

Vor fælles Ven, Advokat C. M. Nilsen fra Salt Lake City, Utah, har fornylig aflagt os et altfor kort, men overmaade behageligt og interessant Besøg. Vi benyttede os af Lejligheden i de faa Dage, han opholdt sig iblandt os; han holdt saaledes en Række Foredrag i flere af Syd- og Østlandets større Byer, hvor han vandt baade sine Tilhøreres Øre og Hjerte og Pressens velvillige Kritik.

Jeg som norsk Vicekonsul i Utah og Br. C. M. Nilsen, der fungerer under min Fraværelse, opnaaede sammen at faa Audiens hos den norske Konge. Det glæder mig meget at kunne meddele, at vi bleve særdeles hjerteligt modtagne. Ved vor Ankomst til Slottet havde en Minister Foretræde hos Hs. Majestæt; men i den korte Ventetid underholdtes vi af Kongens vagthavende Adjutant, Major Rye, en meget elskværdig Herre. Da Turen kom til mig, aabnede Adjutanten Døren

til Audiens-Gemakket, og jeg befandt mig alene med Kongen. Han rakte mig sin Haand, ledte mig hen til en Stol ved hans Skrivebord og satte sig selv tæt ved mig. Vor Samtale drejede sig om Utah og Folket der og om de raadende sociale og politiske Forhold; navnlig syntes Hs. Majestæt at nære levende Interesse for de 8000 Norske, som bo i Utah. Han bad mig bringe alle derboende Norske sin varmeste Hilsen og et hjerteligt Ønske om Held og Fremgang i deres nye Hjem. Kongen udtrykte ogsaa sin Beklagelse over den store Arbejdsstandsning, som paa den Tid berørte mindst 30,000 Arbejdere i Norge, og som truede med at spredes videre til andre Fag og Dele af Landet. Efter 23 Minutters ret behagelig Samtale rakte Kongen mig Haanden til et venligt Farvel, og Broder Nilsen kom dernæst ind. Samtalen mellem ham og Kongen drejede sig mere om religiøse Ting, og Erling Bjørnsons, Roald Ammundsens og Jansen-Fuhrs Besøg i Utah og deres Modtagelse af derværende Landsmænd interesserede Kongen. Broder Nilsen berørte ogsaa Jansen-Fuhrs og H. P. Freeces anti-mormonske Virksomhed i disse Lande og fremlagde Dokumenter fra amerikanske Retsembedsmænd, der modbeviste de falske Beskyldninger mod Mormonfolket, som disse Herrer havde udbredt. Hr. Nilsen omtalte ligeledes et Brev, han som fungerende norsk Vicekonsul havde tilstillet det norske Udenrigsdepartement, hvilket Brev ogsaa beviste Usandheden af de fremsatte Beskyldninger. Kongen erindrede at have læst dette Brev.

Kong Haakon er meget demokratisk i sin Fremtræden og har et varmt, sympatetisk Hjerte; han er nedladende og imødekommende, saa at Enhver vil føle sig hjemme i hans Nærværelse. Vor Audiens hos den norske Konge er en Tildragelse, der altid vil staa som et lysende Minde i vor Erindring fra de lykkelige Dage, vi virkede i Herrens Tjeneste i vort elskede Fødeland.

Vi have haft en hel Del Opposition her i Kristiania, men istedenfor at skade og hindre vor Virksomhed hjælper det den snarere. Vore Møder ere overfyldte, og Alt, hvad vi mangle, er flere Missionærer og nogle dygtige Talere.

Præsident P. C. Rasmussen og de øvrige Ældster og Hellige her sende sammen med mig venlig Hilsen til Dem selv, Præs. O. J. Andersen, og til det øvrige Personale paa Missionskontoret.

Deres i Pagten forbundne
John Halvorsen.

Helsingør, den 1. August 1911.

Præsident O. J. Andersen,

Kjære Broder!

Det glæder mig at kunne meddele Dem, at jeg igjen befinder mig i min Arbejdsmark, efter at have foretaget en af de mest behagelige og

interessante Rejser i mit Liv. I Forening med Ældste Peter Johnson, Forstander for Slagelse Gren, forlod vi i Selskab med Ældste Anton J. T. Sørensen og Hustru Kjøbenhavn den 3. Juli med Dampskib til Kristiania og ankom dertil den følgende Dag, og kom netop til Festlighederne for Amerikas Frihedsdag, der afholdtes af Ældsterne og de Hellige der. Vi fortsatte derefter vor Rejse til Bergen. Rejsen dertil medtog 14 Timer, men saa passerede vi ogsaa de mest romantiske Trakter af det gamle, historisk bekjendte Norge, lige fra de smilende Agre i Dalens Skjød og over Veje, der fører over rivende Elve og dundrende Vandfald, og saa' den nylig fuldendte Højfjeldsbane, der er et af Verdens dristigste Ingeniørarbejder. Mange af Bjergscenerierne faldt os i Øjnene som gamle Bekjendte fra vort Bjerghjem i Utah; men et af de interessanteste Syn, jeg saa', var Glacieren eller Isgletcheren ved Finse, det var et storartet Skue. Vi opholdt os et Døgn i den gamle historiske Stad Bergen, overalt i Verden bekjendt for sin gode Fisk, sin store Regnmængde og sit kvikke og smukke Folk.

Den 7. om Aftenen tog vi med Dampskib til Trondhjem, hvor vi landede den 9. om Morgenen. Det var Søndag, og vi opsøgte vore Missionærer og bleve venligt modtagne af Præs. Jacob W. Olsen og Ældsterne i Kontoret. Vi overværede Søndagsskolen, og om Aftenen fik vi Lejlighed til at tale ved Mødet. Den følgende Morgen toge vi med Dampskib til Lødingen. Da vi kom dertil, frygtede vi for, at vi ikke vilde faa Midnatssolen at se, hvorfor vi forsynede os med Returbillet til Hammerfest. Scenerierne paa den hele Rute ere storslaaede, men de mest iøjnefaldende ere maaske Bjergene „de syv Søstre", „Hestmanø" og Svartisen, en af de største Isgletchere i Norge, samt Byerne Bodø og Tromsø og Lofoten-Øerne. Blandt andre Ting, som lagde Beslag paa min Opmærksomhed, var Lappefolket. Skibet standsede længe nok, saa vi kunde gaa i Land og besøge dem og iagttage deres Levesæt.

Midnatssolen var jo vor Rejses Maal, og vi vare ogsaa saa heldige at se den i al sin Glands fra Kl. 10 Aften til 1 om Natten, og det var et Syn, som aldrig vil slettes ud af Erindringen; dog beskrive det er mig umuligt. Medens vi opholdt os i Hammerfest, toge vi en Tur op i Bjergene nær ved og vare heldige nok til at se Rensdyr i deres naturlige Hjem. Vi ankom til Byen Narvik om Søndagen og samledes med de faa Ældster og Hellige der, og vi havde Lejlighed til at trøste og opmuntre dem; vi maatte opholde os hos dem til Onsdag, da vi bød dem Farvel og tog med Toget til Stockholm, Sverige, hvor vi tilbragte en meget behagelig Tid. Vi fortsatte Rejsen til Gøteborg ad Søvejen og gjennem de underskjønne Trollhätta-Sluseværker og naaede lykkelig og vel hjem til Helsingør efter en i alle Dele heldig, interessant og behagelig Rejse.

Det gjør godt at komme omkring og se, hvordan andre Folk leve,

og se de mange besværlige Forhold, under hvilke mange af vore Brødre virke i det høje Nord, og en saadan Sammenligning med vor egen er velgjørende, da vi alle maa erkjende, at i meget faa Lande har Mormonmissionærerne det bedre, end vi her i Danmark have det; thi intet kan her hindre os fra at virke og udføre vor Pligt.

Deres i Pagten forbundne
J. W. Andersen.

Søndagsskolernes Program for September 1911.

---

1. Klasse.

25. Lektie: De ti Spedalske. Luk. 17: 11.
26. Lektie: Enkens Skjærv. Mark. 12: 41—44.
27. Lektie: Den barmhjertige Samaritan. Luk. 10: 25—37. Henled Elevernes Opmærksomhed paa Barmhjertighed og Taknemlighed.

---

2. Klasse.

25. Lektie: Trofast Venskab, David og Jonathan. 1. Sam. 18.—20. Kap.
26. Lektie: En nobel Modstander. Saul i Davids Haand, men denne gjør ham ingen Fortræd. 1. Sam. 24. Kap.
27. Lektie: Et syndefuldt Liv er en Ulykke, Absalon, hans store Tanker, uvise Handel og sørgelige Endeligt. 2. Sam. 15. 16. 17. og 18. Kap.

---

3. Klasse.

25. Lektie: Almas Folk vende tilbage til Helam — Amulan og Noahs Præster. Mosiah 18—23. Kap.
26. Lektie: Alma i Helam, undertrykket af Lamaniterne — Almas Folk udfries. Mosiah 23. og 24. Kap.
27. Lektie: Nephis Folk gjenforenes i Zarahemla — Alma og Højpræsterne. Mosiah 25. Kap.

---

4. Klasse.

25. Lektie: Jeremias Begrædelse. 588 f. Kr. — Staden uddød og forladt — Sorgens Bitterhed — Lidelser som Følge af Overtrædelse — Bøn om Befrielse. Begræd. Bog 1.—5. Kap.
26. Lektie: Judahs Tiloversblevne i det hellige Land. 588—587 f. Kr. — Gedaliah udnævnes til Guvernør over Landet — han advares mod Snigmordere — han dræbes af Ishmael — Fangerne befries

af Johanan — flygter til Ægypten imod Herrens Villie — Ægyptens Fald forudsagt — Israels Afgudsdyrkelse. 2. Kong. 25: 22—30; Jer. 39.—44. Kap.

27. Lektie: De Fangne i Babylon. 606—570 f. Kr. — Daniel og hans Venner — Nebucadnezars Drøm — Daniels Udtydning deraf — Kongens Guldbillede — den gloende Ovn — Nebucadnezars anden Drøm — Kongens Fornedrelse — erkjender Himmelens Gud. Dan. 1.—4. Kap.

Karakter og Anseelse.

Af Canon Stuart.

Forskjellen paa Karakter og Anseelse er meget stor. Anseelse er det, der tænkes om os; Karakter er det, vi ere i Guds Øjne. Det Første er, hvad vi synes at være; det Sidste er, hvad vi virkeligt ere. Anseelse blandt Mennesker er en herlig Ting, men det er ikke en Livsbetingelse; det er mange Gange bedre at have en god Karakter, og det er ved den alene, at vi skulle faa vor endelige Dom. Man kan godt nyde Anseelse uden at besidde Karakter. Mange Mænd nyde stor Anseelse i det offentlige Liv, medens deres private ikke taaler det ringeste Lys. En Mand kan have een Talemaade paa Gaden og i Forretningen og en helt anden i Hjem og Familie. Judas Iscariot blev betragtet som en højt agtet og betroet Skatmester blandt Disciplene, og disse forstod maaske aldrig fuldt ud Frelserens Udsagn om ham, da han sagde, at det havde været bedre for ham, at han aldrig var bleven født. Bibelen forbereder os paa nogle store Afsløringer paa Dommens Dag, og det er ene og alene Karakter, der vil bestemme vor Plads i Himmelen.

Men man kan ogsaa have Karakter og ikke Anseelse. Jesus Kristus var hadet og foragtet af Mennesker. Der findes i Dag Hundreder af Mennesker, hvis religiøse Karakter er uplettet, men Anseelse kjende de intet til. Anseelse kan meget let beplettes og meget hurtigt tabes.

Nogle af de lykkeligste Mennesker, vi kjende, have levet paa et stille, ubemærket Sted uden nogen nævneværdig Anseelse; ikke desmindre ere deres Navne skrevne i Herrens Bog. Saadanne lykkelige Sjæle kunne næsten blive Gjenstand for Misundelse, men et saadant saligt Liv kunne ogsaa du og jeg blive delagtige i. Med Salmisten kunne vi sige: „Jeg er ringe og af ingen Anseelse", men vi kunne ogsaa sige: „Jeg har holdt dine Befalinger, og fordi jeg holdt dem, har du, o Gud, ogsaa holdt mig fast."

Dødsfald.

Anders Christensen afgik ved Døden den 8. Februar 1911 i Logan, Utah. Han blev født i Hørby Sogn, Hjørring Amt, Danmark 1838 og annammede Evangeliet i 1883 og emigrerede til Utah i 1886. Jordfæstelsen fandt Sted paa Logan Kirkegaard, hvor en stor Skare af taknemlige Venner viste ham den sidste Ære her paa Jorden.

Hans Andersen afgik ved Døden den 22. Juni 1911 i Murray, Utah. Han blev født den 22. November 1834 i Enebak, Norge. Han forenede sig med Kirken for 27 Aar siden og emigrerede til Utah for 23 Aar siden. Han var elsket af Alle, som kjendte ham, for sit stille og hæderlige Liv og Levnet, hvilket bevistes ved hans Begravelse, hvor mange gode Taler afholdtes og en stor Vennekreds fulgte ham til Graven.

Missionærernes Rapport for Juli 1911.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	16	9692	183	2410	513	37	5		1
Andrew Funk	Aarhus	23	15217	122	5781	574	70	8		
Oluf J. Andersen	Kjøbenhavn	24	19215	286	8 781	672	75			
Christen M. Jensen	Bergen	15	16086	284	5631	597	61			1
Peter C. Rasmussen	Kristiania	30	20283	381	6213	944	134	7		3
Jacob W. Olsen	Trondhjem	7	6048	211	1373	308	42	2		
Totalsum for Missionen		115	86541	1467	30189	3608	419	22		5

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).